

Венци Takeв:

Носталгията ме преследва навсякъде

се налагаше да свирят колективно в радио "София", те не идваха. И така се наложи да си направи цигулар, който да му е близък и да му има доверие. Баща ми избра това да съм аз. Започнах да свиря на седемгодишна възраст. Посещавах детска музикална школа към читалище "Аура". Преподаваше ми Николов. Когато отидох да се запиша при него, влезнах с музика и като ме видя, каза ми: "Ти ще станеш голям музикант". В школата изкарах четири години. После през същата школа минаха всичките ми братя. Трима станаха цигулар и един кларинетист. Така обещанието, което дадох на баща ми, че ще стана цигулар го изпълних. На десет години вече ходех с него по пивниците и кръчмите. Свирех и обръщах цигулката, за да изкарвам пари за прехраната на семейството. Много се срамувах да искам пари от хората и един ден баща ми ми каза: "Ако искаш братята ти да не стоят гладни, ще трябва да обръщаш цигулката. Това не е срамно, защото ти ги забавляваш, ти работиш". И от тогава аз ходех из заведенията и обръщах цигулката да ми пускат пари в нея. Когато падаха стотинките по пода, аз ги събирах под масите. Тогава разбрах, че срамна работа няма. Свирех с него геноночно. Създавах и музика - сам. Веднъж направих композиция за две цигулки. Много се трудох, и така станах добър музикант.

Остава ли ти време за училище?

- Да ти кажа честно, училището не ми вървеше. Абе не беше за мен. Пет години повтарях в пети клас. И аз като се шегувам с някой казвам, че съм бил най-добрия ученик в пети клас - няма кой да ме бие в това отношение, защото съм повтарял пет години. Като ме видяха съучениците ми ми казваха "Цигу-мигу, цигу-мигу". Докато накрая спрях да ходя. Музиката беше моята мерак, и повече натисках на обучението ми в школата. По това време цигулката не беше известна като

музикален инструмент и я подценяваха много хора. Вече бях майстор, когато хората ме срещаха по улиците и ми казваха, че съм влезнал под кожата им с тази цигулка и съм накарал много хора да я обичат.

Означава ли, че ти не си бил като всички други деца?

- Това ако е детство?! На 16-годишна възраст започнах работа към оркестъра в концертна дирекция. Тогава музиканти бяха Трайчо Синапов, Бейчо Демирев, Мустафа Салиев и аз. Пътувахме с група народни певци като Йовчо Караиванов, Стойка Гьокова, Петър Терзиев и така, до като влезна в казармата. След казармата започнах работа в ансамбъл "Рома". Ибро Лолов беше художествен ръководител.

Разкажи ни за някой твой хубав спомен?

- За една минута ме произведоха старшина и започнах да свиря в Пращец, в механата "Воденицата".

Ти ли спечели цигулката или тя теб?

- Много ме е измъчвала тази цигулка. Много труд съм положил, за да я разбера, и чак на 60 години, сега започвам да я разбирам и да я усещам. Това е страхотен инструмент. За да засвири цигулката, трябва да изпитваш чувство, да ти бръкне вътре в душата, за да възпроизведе хубави тонове. Аз имам това чувство. Дар ми е от Бог. Аз често казвам, че за да свириш добре са нужни три души: душата на цигулката, душата на музиканта и душата на Бог.

Роден си на Бъдни вечер - имаш ли се за благословен?

- Аз съм благословен от Бог - не може да си добър в нещо без намесата на Бога. Това не се дава на всеки. Не разбирам езици, но общувам с всички националности благодарение на цигулката. Италианска, испанска, турска, унгарска и всякъв друга музика свиря - разплаквам хората.

Разкажи нещо за семейството си?

- Ние сме голяма фамилия, голямо семейство. Имам четирима чичовци и четири лели, от страна на майка ми. От бащина страна имам четирима чичовци - все добри музиканти и от майчина страна имам чичовци музиканти и ако ги събера с деца, внуци и правнуци ставаме около 70-80 души.

Имаш ли роднинска връзка с Трайчо Синапов?

- Да, баща ми и майка ми са брат и сестра. Голяма фамилия. Ние сме петима братя и една сестра. Само аз имам четири деца, осем внука и един правнук. Ако се събера само ние си, ставаме 50-60 души.

Какви хора бяха майка ти и баща ти?

- Майка ми беше домакиня. Казва се Анка Христова. Стоеше си вкъщи и гледаше децата. А баща ми се трудеше и изкарваше парите в семейството. Баща ми Иван Takeв е бил много добър човек и един от най-добрите акордеонисти. Работеше за това време на най-престижното място - корепетитор на танцовите състави към Централния съвет на профсъюзите. Бившият куртурен дом Георги Димитров на пл. "Възраждане"

Как стана така, че ти стана музикант и то цигулар, а не акордеонист?

- Баща ми е имал много проблеми с колегите си цигулар. Когато трябваше да записва музика в студиото, те го лъжеха и не идваха. Често

КОНКУРС "УСИН КЕРИМ"

Завръщам се
отново вкъщи
където камъните още дишат
със спомена на детството ми,
а старата ни къща
тъжно е притихнала до двата стари зида.
Баирите обаче са си същите
запазили шума на пре-предаваните
селски слухове с присъщите
недомълчани намеци.

И слънцето все тъй огрява
на заник схлупените селски покриви...
И все пак не е същото -
сега е някак тихо и смълчано,
без трополенето на босите крака
по прашните асфалти
без селските клякарки,
без миризмата на добитък,
на сено и свежест...
но със спокойствието на
вечното безвремие...

Завръщам се
отново вкъщи -
където мога да бъда пак само аз
да бъда същата.

Божидара МАРИАНОВА

Опит за първи сонет

Когато като скитник закъснял
ме прибереш във твоя древен замък,
а аз те гледам тъжно онемял
готов да скрия мъжкия си пламък
и спазвайки реда във моя дом,
където си Принцеса мълчалива
редувам комплименти и поклон
пред твоята осанка свръх-красива.
Така нощта изнизваше се цяла
и неусетно ти се умори,
и аз отпуснах снага, отмаляла
от тез очарователни игри.

Едва на сутринта ще разбереш
що за скитник беше този младеж.

Наско БОРИСОВ